

ville sige: Det maa ikke ske, det ville vi, saa længe vi kunne kæmpe derfor, virke for ikke skal ske. Den højtærede Minister sagde: „Ja, men det er underligt, at Kjøbenhavn ikke kan komme ud af det med sine nuværende Indtægter; det er dog rigtigt — det kan det ærede Medlem ikke benægte — at Byens Indtægter ere blevne forøgede.“ Nej, den højtærede Minister har ganske Ret, og i nogle Ord, jeg nedskrev, og som snart ville se Dagens Lys, havde jeg allerede peget paa dette som et Lyspunkt i Kjøbenhavns Finanshusholdning, at Indtægterne ere stegne. Men ikke desto mindre er Resultatet det, at Udgifterne ere stegne stærkere end Indtægterne, og at det samme vil blive Tilfældet i den nærmeste Tid, derom kan der slet ingen Tvivl være. Det maa erindres, at selv om vi f. Eks. faa en større Skatteindtægt af de indlemmede Distrikter, vil det ikke bringe mere i Byens Kasse, idet vi ifølge Loven skulle give fuld Erstatning for den forøgede Skattebyrde, som vil komme til at hvile paa disse Distrikters faste Ejendomme, medens vi ikke faa nogen tilsvarende Erstatning for de betydelig forøgede Udgifter, Indlemmelserne medføre. Jeg behøver blot at pege paa dette ene Moment for at vise, at Udviklingen maa gaa i den af mig antydede Retning. Der er en større Stigning i Udgifterne end i Indtægterne, og dette kunde man sige var et Vidnesbyrd om en daarlig Finanshusholdning i Kjøbenhavns Kommune, hvis Forholdet var enestaaende for Kjøbenhavn. Men det er, som jeg tidligere har sagt, et fælles Træk for Kjøbenhavns Kommune og for alle større Kommuner i Udlandet og ogsaa for alle større Kommuner i Indlandet, endogsaa Hjørring indbefattet. At Udgifterne maa vokse stærkt og kræve forøgede Indtægter, er en Følge af den sociale Udvikling, af de Krav, som ogsaa Statsmagten stiller til Kommunen i Retning af at løse Opgaver, som kunde være en Statssag. Men hertil skal jeg føje endnu to Bemærkninger. Selv om Forholdene stillede sig anderledes, selv om Ministeren havde mere Ret, end han har, vilde der alligevel være Grunde, som gjorde det berettiget for Staden Kjøbenhavn at skaffe sig større Indtægter ad normal Vej. Den ene er den, at i de vanskelige Aar, vi have haft, ere vi komne til i større Omfang, end det er rigtigt, at afholde Udgifter, som burde afholdes af det løbende Budget, af Laanemidler. Den, der vil kaste et Blik paa Regnskabet

for Staden Kjøbenhavn for et af de senere Aar, paa den Paragraf, der hedder Bilag 26, vil ved at lade sine Øjne glide ned over Siden finde talrige Udgifter, som, hvis man sammenligner dem med Statshusholdningen, absolut ere af den Art, at de burde afholdes af det løbende Budget. Jeg skal blot nævne, at ærede Folketingsmænd sikkert vilde finde det i allerhøjeste Grad forkasteligt, om f. Eks. Hovedreparationer paa Statens Bygninger skulde afholdes af Laanemidler. Vi betragte det som en selvfølgelig Ting, at alle Reparationer af Ministerialbygningen, Rigsdagsbygningen, de kgl. Slotte o. s. v. afholdes af det ordinære Budget; men i Kjøbenhavns Kommune ere vi meget nær ved det Standpunkt, at saa godt som alt af denne Art afholdes af Laanemidler. Jeg har protesteret derimod, jeg har stridt af bedste Evne derimod, men jeg har maattet bøje mig for den Nødvendighed, hvorunder vi befinde os. Den anden Bemærkning, jeg vil gøre, er den, at vi kun have kunnet komme over Vanskelighederne ved vort Budget ved at blive ved at fastholde visse indirekte Beskatningsformer, som absolut ikke have Befolkningens Sympati og ogsaa absolut set ere uretfærdige. Jeg sigter herved bl. a. til den høje Pris, vi ere nødte til at tage for Belysningsvæsenets Produkter, særlig Belysningsgas. Vi ere fuldstændig klare over, at de Priser, vi tage, ere alt for høje. Men selv vi, der ønske noget andet, have ikke været i Stand til at stille Forslag i den Retning, fordi vi ere nødte til at skaffe Ligevægt i Finanserne. Skaf os bedre Indtægt gennem Indkomstskatten, saa ville vi ogsaa være i Stand paa en Maade, som Befolkningen sætter større Pris paa end ved at holde Indkomstskatten paa de 2 pCt., at skaffe billigere Adgang til de uundværlige Belysningsmidler.

For nu ikke at blive misforstaaet, for at man ikke skal tro, at der er større Divergens mellem den ærede Minister og mig, vil jeg gerne udtale for mit Vedkommende — hvad maaske ikke alle Medlemmer ere enige i — at jeg ingenlunde kræver ubetinget og ubegrænset Frihed for Kommunen til at skalte og valte med dens Finanser. Jeg mener ganske vist, at med Hensyn til Skatteansættelsen kan man sikkert nogenlunde stole paa Vælgernes sunde Sans for, hvad der er forstandigt og rigtigt, og stole paa, at de ved Valget af Repræsentanter ville tage Hensyn dertil. Men derimod, naar vi komme til Spørgsmaalet om Laan, kan jeg ikke finde det